

Kendimiz

– redfer · 08 Nisan 2026

Günler bu kadar da olmazlara yenisini eklemekle geçiyorken,
giderek daha az şaşırıyoruz zıtlıklara.

Aşırılıklar aşırı bir hazzı;

hızlı, acısız ve de süreksiz önümüze seriyor.

Olağandan uzaklaşıyoruz.

Devasa ama yersiz şeylerde tatmin arıyoruz.

Müziğin sesini daha çok açarsak

daha çok eğleniriz sanıyoruz.

Etrafımızı veya kendimizi duymak bir yana,

giderek uzaklaşıyoruz akıştan.

Günler eğlence aramakla, bulamayınca yorulmakla geçiyor.

Sosyalliği para harcarken tükettik.

Yine de gürültülü kafelerde

bağıra çağıra hayatı konuşmaya devam ediyoruz.

Kimsenin bilmediği, gitmediği, yapmadığı ne varsa;

tamam işte, onlara merak saldık.

Herkesin yapabileceği şeyleri "banal" olmakla yaftaladık.

Galiba herkes olmaktan korktuk.

Bireyselliğimize hanel gelsin istemedik.
Basit şeylerle meşgul olmayı unuttuk.
Basitliğin cazibesini fark edemedik.
Onun uzlaştırıcı yönünü kimselerden dinleyemedik.
Azı, özle halledemedik.
Olağanüstü bir hayat için
olağanüstü girizgâhlar hazırladık.

Sonunda mı?
Sonunda en kötü ihtimal,
ortalama olandan daha çok tercih edilir oldu.
Ne diyorduk: "Yeter ki normal olmasın."
Belki de en büyük sorun, insanın kendi olamaması.
Aileler, içinde bulunulan çevre, bitmesi yıllar alan okullar...
Hepsi bize sürekli birileri gibi olup,
birileri gibi davranmamızı telkin ediyor.
Daima olmamızın beklendiği ideal bir kişi var.

Haricî yaklaşımlar itibar görmüyor.
Belli formlar içerisinde kalmamız sıkı sıkı tembihleniyor.
Kimse kendimiz gibi olmamızı desteklemiyor.
Kendimiz nasıl olunur bilmiyoruz,
bilmemek işimize geliyor.
Oradan buradan çekip çıkarttığımız "kendilikler" arasında,
dönüp duruyoruz.

Geçişler aslı unutturuyor.
Fazladan bir çabaya yeltenmiyoruz.
Durup da bulunduğumuz yeri işaretleyemiyoruz.
Tembele çıkıyor adımız,
uyuşukluk sayılıyor tavrımız.
Daha kötülerini de var:
Mesela insanın üzerine geçirilmiş kılıflar arasında
yine de kendi olduğunu sanması;
İçinde bulunduğu grubun, devrin, akımın
dönüştürücü etkisinden habersiz olması.

Kanaatlerimiz var; fikirlerimiz, çıkarımlarımız, kabullerimiz...

Hepsi bizim sanıyoruz,
hepsine tek başına kendimiz ulaşmışçasına.
Korkularımız, rüyalarımız, coşkularımız; katıksız sanıyoruz.
Kendimizi, kendimizden olmayan ne çok şey sanıyoruz.

Yazık, yine de yaşıyoruz!
Ne yapıp ne ediyorlarsa, özentî duyduğumuz şeyin
yapmak istediğimiz olduğuna inandırıyorlar.
Önümüze koydukları arasından seçebiliyor olmak,
tercihlerimizin yönlendirildiği gerçeğini değiştirmiyor.
Dolaylı bir etkilenme etrafta kol geziyor.

Seçim yapmak ne zamandan beri lüks oldu?
Peki ama biz tam olarak ne istiyoruz?
Mutlu olmak istiyoruz ama bu yetmiyor çoğu zaman;
Mutlu olduğumuzun bilinmesinden emin olmak da istiyoruz.
Mutsuz insanların yaptığı gibi
mutlu olduğumuzu kanıtlamak istiyoruz.

Mutluluğu sosyal medyadaki fotoğraflarımızın
alacağı beğeni üzerinden ölçüp biçiyoruz.
Mutluluğun doğruluğunu doğru olmayan sayılarda arıyoruz.
Sayılar bizi yavaşlatıyor.
Bu yavaşlık birilerinin işine yarıyor.
Mutluluğa ulaşma kitapları yok satıyor.
Mutluluğa aracısız ulaşamaz düşüncesi zihinlere sızıyor.
Uçmak için kanat beklemeye başlıyoruz.

Sosyal medya mı?
Onun gücüyle yeni bir kimlik oluşturmak yerine,
yeni bir kimlik oluşturmuş gibi yapabiliyoruz.
Sanal bir kimlik bu.
Tek bir tuşla yeni değişiklikler ekleyebiliyoruz kendimize.
Kişisel bir vitrin hazırlayıp beğeniye sunabiliyoruz.
Bir maskeden sıkılınca basıveriyoruz bir tuşla
ve hop, bir başkası geliyor.
Kurgulanmış bir kimliğe ait olduğumuzu hissediyor,
o görüntümüzü tamamen sahipleniyoruz.

Olduğumuzla yansıttığımız arasındaki fark hızla açılıyor.
Çarpık kimlikler çarpık sonuçlara kapı aralıyor.
Kendimizi bütünüyle ifşa etmek de
kendimizden bütünüyle uzaklaşmak da an meselesi.
Beğenilme ve onaylanma ihtiyacı
pek de istemediğimiz şeyleri yaptırabiliyor.
Kendimizden ödün vermeye başlıyoruz.

Değse bari...
İnsanları memnun etmek zor şey doğrusu.
Ne bileyim, belki de en iyisi
insanın kendini memnun etmeye bakmasıdır.
Nasılsa her fırsatta bir kulp takan çıkacaktır;
Hiç olmazsa kendi gönlümüz olsun, ama değil mi?

Denilebilir ki insan kendi sesini tanır
ve onu duyabilirse;
Başka sesler içinden geçmeye çalıştığında da
onları fark eder ve ayıklayabilir.
Öyleyse seslenelim kendimize
ve bekleyelim cevabı.
Ya da beklemeyelim,
bir kez daha seslenelim:

Gerçekten biz,
Kendimiz miyiz?

redfer